

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MTÜ Liivimaa Lihaveis

Strona pozwana: s Eesti-Läti programmi 2007-2013 Seirekomitee

Przy udziale: Eesti Vabariigi Siseministeerium

Sentencja

- 1) Artykuł 263 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w ramach programu operacyjnego podlegającego rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającemu przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającemu rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 oraz rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylającemu rozporządzenie (WE) nr 1783/1999, mającego promować europejską współpracę terytorialną, skarga na decyzję komitetu monitorującego odrzucającą wniosek o dofinansowanie nie podlega właściwości Sądu Unii Europejskiej.
- 2) Artykuł 267 akapit pierwszy lit. b) TFUE należy interpretować w ten sposób, że przewodnik programowy przyjęty przez komitet monitorujący w ramach programu operacyjnego podlegającego rozporządzeniom nr 1083/2006, jak też nr 1080/2006, mającego promować europejską współpracę terytorialną między dwoma państwami członkowskimi, taki jak przewodnik, którego dotyczy postępowanie główne, nie stanowi aktu przyjętego przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii i że w konsekwencji Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do oceny ważności przepisów takiego przewodnika.
- 3) Rozporządzenie nr 1083/2006 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż stoi ono na przeszkodzie przepisowi przewodnika programowego przyjętego przez komitet monitorujący w ramach programu operacyjnego zawartego między dwoma państwami członkowskimi, mającego promować europejską współpracę terytorialną, w zakresie, w jakim przepis ten nie przewiduje, że decyzja tego komitetu monitorującego odrzucająca wniosek o dofinansowanie podlega zaskarżeniu przed sądem państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 9.2.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus – Estonia) – AS Baltic Agro przeciwko Maksu- ja Tolliameti Ida maksu- ja tollikeskus

(Sprawa C-3/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Antydumping — Rozporządzenie (WE) nr 661/2008 — Ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji — Przesłanki zwolnienia — Artykuł 3 ust. 1 — Pierwszy niezależny odbiorca w Unii — Zakup nawozu saletrzanego przez pośredniczącą spółkę — Zwolnienie towarów — Wniosek o unieważnienie zgłoszeń celnych — Decyzja 2008/577/WE — Kodeks celny — Artykuły 66 i 220 — Błąd — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 251 — Kontrola po zwolnieniu towarów]

(2014/C 421/08)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Baltic Agro

Strona pozwana: Maksu- ja Tolliameti Ida maksu- ja tollikeskus

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 661/2008 z dnia 8 lipca 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 należy interpretować w ten sposób, że spółka z siedzibą w państwie członkowskim, która zakupiła pochodzący z Rosji azotan amonu pośrednictwem innej spółki również posiadającej siedzibę w państwie członkowskim, w celu dokonania przywozu tego towaru do Unii Europejskiej, nie może być uznana za niezależnego pierwszego odbiorcę w Unii Europejskiej w rozumieniu tego przepisu i nie może w związku z tym skorzystać ze zwolnienia z ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego w tym rozporządzeniu na tenże azotan amonu.
- 2) Artykuł 66 i art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby organ celny dokonał retrospektywnego zaksięgowania cła antydumpingowego, jeżeli tak jak w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym wnioski o unieważnienie zgłoszeń celnych zostały złożone z uwagi na fakt, że został na nich błędnie określony odbiorca, a organ ten przyjął rzeczzone zgłoszenia lub dokonał kontroli po otrzymaniu tychże wniosków.
- 3) Artykuł 66 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1791/2006, i art. 251 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 312/2009 z dnia 16 kwietnia 2009 r., są zgodne z prawem podstawowym równości wobec prawa, ustanowionym w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w przypadku gdy w ramach Wspólnej taryfy celnej, o której mowa w art. 28 TFUE i 31 TFUE, wskazane przepisy rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1791/2006 i rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 312/2009 nie umożliwiają unieważnienia na wniosek błędnego zgłoszenia celnego i w związku z tym przyznania zwolnienia z cła antydumpingowego odbiorcy, który mógłby się powołać na takie zwolnienie, gdyby taki błąd nie wystąpił.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Stockholm – Szwecja) – Skandia America Corporation (USA), filial Sverige przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-7/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Grupa VAT — Fakturowanie wewnętrzne usług świadczonych przez spółkę główną mającą siedzibę w państwie trzecim na rzecz jej oddziału należącego do grupy VAT w państwie członkowskim — Możliwość opodatkowania świadczonych usług)

(2014/C 421/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Stockholm

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skandia America Corporation (USA), filial Sverige

Strona pozwana: Skatteverket

Sentencja

- 1) Artykuł art. 2 ust. 1, art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez główny zakład spółki położony w państwie trzecim na rzecz oddziału spółki znajdującego się w państwie członkowskim stanowią transakcje podlegające opodatkowaniu, jeżeli oddział jest członkiem grupy osób, które mogą zostać uznane za jednego podatnika podatku od wartości dodanej.